

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, Ik was 19 jaar, bezig met de afronding van mijn middelbare school. Ik werkte destijds bij een ingenieursbureau in de weg- en waterbouw en bereidde me voor op een studie aan de Technische Universiteit in Delft. Het was een logische keuze. Ik was goed in exacte vakken, in wis- en natuurkunde, en had een leuke baan, waarbij ik genoot van het maken van computermodellen van bruggen.

Maar toch... vanuit het niets werd ik aan het nadenken gezet: *wat is voor mij de waarde van de techniek? En is dit het terrein waarop ik mijn gaven en talenten wil inzetten? Geeft dit zin aan mijn bestaan?*

Het is een vraag die jullie misschien wel herkennen. Eerlijk gezegd denk ik dat de meeste gesprekken die ik heb, over deze vraag gaan. Of het nu is met de twintiger, die een prima leven heeft, vol lol en plezier, maar tijdens het Amsterdam Dance Event een 'realitycheck' krijgt en zich afvraagt: *is dit het nu waarvoor ik leef?* Of de mantelzorger, die moe gestreden, zich vertwijfeld afvraagt hoe ze dit leven langer vol kan houden. Of de vrouw die vast zit in haar baan – ja, het is wel leuk, maar is dit het werk waar haar hart sneller van gaat kloppen? Of de man die in de WW zit en zich uitgerangeerd voelt... want in onze samenleving is er alleen ruimte voor mensen die geld verdienen.

Allemaal mensen die op zoek zijn naar zin in hun bestaan, naar een vervuld leven, naar een nieuw doel om voor te leven.

Onze samenleving kent een rare paradox. Aan de ene kant zijn de mogelijkheden ongekend. Er zijn zo veel verschillende studies te kiezen, zo veel verschillende banen om uit te voeren. De mogelijkheden om jezelf te ontplooiën zijn ongekend. Maar tegelijk voelen zo veel jongeren zich klem zitten. Ze leggen zichzelf zo'n hoge druk op. Ze moeten de perfecte studie kiezen. De baan die naadloos bij hen aansluit. Ze kunnen alles kiezen, maar ze moeten dat ene ware eruit pikken... en daarvan raken ze in de stress.

Ze gaan tussenjaren doen. Ze raken er overspannen van. Ze vallen uit bij studies. Ze switchen na een paar maanden al van baan. Doodvermoeiend lijkt me dat, de voortdurende druk dat al je keuzes perfect moeten zijn.

In de tijd van Jezus was het wel anders. De keuzes waren niet zo groot en lagen ook al enigszins vast. Was je vader visser, dan werd je zelf ook visser. Misschien niet het meest uitdagende, maar wel zo duidelijk... en misschien ook wel ontspannend. Zo was Jezus vader timmerman en was Hij ongetwijfeld ook voorbestemd om in zijn werkplaats te gaan werken. Tot er iets ging kriebelen en een stem uit de hemel zei: *'Jij bent mijn geliefde zoon.'* Een andere vader? Dan ook een andere baan!

In het vervolg ging Jezus rond en verkondigde de [komst van het koninkrijk van God](#).

En deze verkondiging zet alles in een ander licht. Want wat voor Jezus geldt, geldt ook voor de mensen die deze boodschap horen. Er klinkt een hemelse stem in door die tegen je zegt: *'Jij bent een geliefd kind van God... voor iets groters bestemd!'*

De eerste mensen die deze boodschap horen, zijn vier vissers, die bezig zijn aan de rand van het meer. Een prachtig Bijbels beeld. Want de zee en het water zijn in de Bijbel beeld voor de chaosmachten, voor het kwaad, voor alles wat het goede leven bedreigt. En wij zijn als mensen vaak bezig om op de grens van het kwetsbare leven onszelf te beveiligen en ons leven zin te geven. We proberen het met netten, met boten en met ouders. Oftewel: met werk, met bezit en met relaties. Het zijn de manieren die we van ouds al inzetten om de strijd met de onzekerheid aan te gaan en enigszins vaste grond onder onze voeten te krijgen.

Maar redden we het? Het leven blijft vaak onzeker en stormen en golven spoelen vaak de 'zandkastelen' weg die we aan de oever van het meer hebben gebouwd. [Moeten we niet een switch maken naar een andere vorm van leven?](#) Naar

iets wat meer zekerheid biedt? Naar iets wat misschien beter bij ons past? Waardoor ons leven een nieuwe bestemming krijgt?

Jezus wandelt langs de rand van het meer en brengt daar zijn boodschap van het koninkrijk van God. Hij komt langs en roept simpelweg: *"Volg mij!" Verlaat netten, boten en ouders. Vestig je vertrouwen niet op al je werk, of je bezit, of je relaties. Bouw alleen op Mij, zegt Jezus. Dat is nogal wat, wat Hij vraagt, toch? En tegelijk, wat hebben we te verliezen? Wat heeft de controledrang ons gebracht, waarbij we ons eigen leven vorm gaven? Kan het geen ontspanning geven, als je je juist overgeeft aan een hemelse stem die roept?*

Ik moet even denken aan dat liedje van Acda en de Munnik, beetje andere context, maar toch:

'Herman rekt af en staat dan op.

Hij heeft eindelijk de wind weer in z'n kop.

Ik heb een tweede kans gekregen en da's meer dan ik verdien.

Maar als dit het is, is dit het en we zullen het wel zien.

Oh, oh, oh, even rustig ademhalen.

Oh, oh, oh, lijkt of het regent als altijd,

maar het regent en het regent zonnestrallen.'

Kan de stem van Jezus zo'n stem zijn die je een tweede kans geeft. Die je uit de besluiteloosheid bevrijdt. Misschien wel uit de foute keuzes die je gemaakt hebt. Die je bevrijdt van de controledrang, van alles wat je vasthoudt en wat je hebt. En die je leven weer nieuwe hoop en nieuwe toekomst geeft.

Zo'n sprong kan eng lijken. Het lijkt of het regent. Maar het regent zonnestrallen. Er komt iets anders door. En als je heel eerlijk kijkt, is het ook weer niet zo'n grote stap. Jezus roept vissers om vissers van mensen te worden. Hun bestemming ligt al heel dicht bij wat ze deden. Het is een radicale carrière-switch, maar wel één die bij hen past. Én die past bij de God die hen roept. Want dat is, denk ik, het cruciale verschil. Aan de rand van het meer visten ze voor zichzelf. Vanaf nu vissen ze *voor een groter doel: voor het koninkrijk van God.*

Zo werd ik geroepen om mijn technische studie los te laten.

Maar ik hoefde niet ver te zoeken. Nu mag ik bruggen bouwen tussen mensen.

Én bruggen tussen God en mens.

Amen

